

EL FINAL NO TÉ RELAT

N.A- Potser no tots els relats han de tenir per força "un final"...

En Nick es despertà sobtadament, entre llençols rebregats i xops de suor. Feia nits que tenia malsons i durant el dia no se'ls podia treure del cap. El cor li batejava accelerat i gairebé encara podia veure la sang que es vessava en aquell infern de somnis.

Va mirar el despertador, era aviat per ser dissabte però es va llevar, necessitava una dutxa d'aquelles llargues que li treia les angoixes pell avall , fins el desguàs.

Tenia un nus a l'estómac que li treia la gana feia dies... Es va fer un cafè ben llarg, després va seure a la taula de la cuina i amb el braç lliure va apartar la brossa que s'hi acumulava fent espai per poder deixar la tassa de cafè, massa calenta encara. Entre un glop i altre el cap no li parava de rumiar, sabia que havia d'acabar amb aquell neguit que sentia des que la Jane li va dir que se n'anava a viure amb en Peter.

Recordava quan els tres anaven junts a l'institut, amb la resta de la colla . En Peter era el seu millor amic, un estudiant brillant. En Nick en canvi no destacava gaire, com gairebé en tot a la vida; això sí, quan es tractava de lligar amb les noies tenia un punt d'espontaneïtat i de simpatia que les atreia .

Acabat l'institut cadascú va escollir el seu propi camí en els estudis però van continuar sortint junts els caps de setmana.

Al cap d'uns anys en Peter s'havia convertit en informàtic i ocupava un lloc important dins l'empresa Google, a Silicon Valley. La Jane, com el seu pare, va

acabar la carrera de Medicina i treballava al Medical Center de Mission Bay. Ell, en canvi, necessitava més acció i finalment va estudiar a l'Acadèmia de Policia, especialitzant-se en explosius.

Una vegada integrats al món professional de manera estable i amb uns bons sous, la Jane i en Nick decidiren anar a viure junts a un apartament situat al barri de Nob Hill. Van convidaure durant cinc anys, s'estimaven i intentaven aprofitar al màxim els pocs moments que passaven junts... Els dos s'adonaven que els horaris i les guàrdies que tenien no ajudaven gaire a mantenir una relació gaire "normal" de parella.

Feia un any que les coses no anaven bé. La Jane estava poc comunicativa, no tenia ganes de sortir, la relació es refredava mica en mica... Fins que arribà aquell maleït dia en què la Jane li digué que es volia separar, que allò no anava enlloc i que se n'anava a casa d'en Peter. Això últim, especialment, va fer que li caigués l'ànima als peus, el cor li va esclatar en mil bocins i va quedar profundament ferit en l'amor propi. Se sentia traït, enganyat i defraudat per dues de les persones més importants de la seva vida.

Un últim glop de cafè, pres inconscientment, el va retornar al present. Feia dies que li voltava pel cap una idea i va prendre per fi una decisió... Aquella ofensa no quedaria així.

Es va posar dret, va baixar amb determinació al soterrani, on tenia el seu petit racó de pràctiques, va remenar per totes les capsas i calaixos fins a recopilar tot el que necessitava. En poc menys d'una hora havia muntat aquell artefacte explosiu, aniria perfecte.

Va pujar al menjador i va fer una trucada a l'empresa de paqueteria exprés. Mentre esperava l'arribada del repartidor va posar l'artefacte dins una capsa, la va embalar i precintar amb molta cura i va enganxar unes etiquetes fetes a l'ordinador:

Van picar al timbre de la porta, en obrir es trobà un noi alt i fornit, vestit amb uniforme i amb cara d'anar molt atrafegat. El Nick li va pagar totes les despeses del servei i a part li va donar una propina de cinquanta dollars mentre li deia que anés amb molta cura amb el paquet perquè a dins hi havia unes peces de ceràmica molt delicades i que era imprescindible que l'entrega es fes aquella mateixa tarda. El noi va assentir, agraït per tan generosa propina i va agafar la capsa com si fos un tresor dels faraons. En Nick va quedar tranquil, sabia que el noi seguiria les instruccions que li havia donat.

Ara calia passar a la segona part del seu pla, així que va anar al dormitori, es va vestir amb roba elegant, va ficar quatre coses a una maleta de mà i va sortir als carrers de San Francisco. Era un dia gris...

En Nick es dirigí al banc per retirar els pocs diners que li quedaven. Després, caminant capcot, es va endinsar cap el centre de la ciutat en direcció a l'Hotel Nikko ; un dels hotels més luxosos i alts de la ciutat, gairebé gratava el cel.

En arribar, va anar a Recepció i va demanar l'habitació més alta i més cara que tinguessin. Seguidament pujà amb l'ascensor fins l'última planta. Va entrar a l'habitació, ni tan sols se la va mirar, va anar directe al dormitori, es va despullar i es va cobrir amb una tovallola de bany; amb compte que no el veiés ningú pel passadís, va anar a cercar la porta de serveis que el deixés accedir al terrat de l'edifici.

Va caminar fins la cornisa, allí va inspirar ben fort, va deixar la tovallola a terra i hi pujà. Ho tenia tot ben calculat. Primer cridaria ben fort: “ Sóc lliure !! ” i després es deixaria englotir pel buit.

Però obrí els ulls i veié que el cel, ennuvolat fins aleshores, s'esquerdava deixant passar potents raigs de sol que l'enlluernaren. Baixà de la cornisa un xic desconcertat per aquell inoportú imprevist que li havia desmuntat els càlculs tan fredament estudiats.

En sentir el timbre, la Jane va mirar per l'espell i veié un noi de l'empresa FMS amb un paquet a les mans. Obrí la porta i el noi li va entregar el paquet dient-li que anés amb compte perquè el contingut era molt fràgil; després de signar el justificant de recepció, tancà la porta i portà la capsa fins el menjador. En Peter estava a la taula treballant amb l'ordinador.

- Què és aquest paquet, Jane?- preguntà amb curiositat.

- És un obsequi del banc, cada any ens envien algun detall. El pots obrir si us plau, vaig un moment a veure com està el menjar del forn. Vigila, que m'han dit que era molt fràgil!

En Peter agafà unes tisores i resseguí per sota el contorn de la tapa de la capsa. La Jane tornava de la cuina quan el Peter l'obria... Desconcertat, va sentir un “clic” i va veure un estrany artefacte amb un temporitzador que marcava un compte enrere:...8,7,6,5... Instintivament, en Peter va cridar “ A terra Jane! ” i es va llançar a sobre d'ella; van caure els dos darrere el sofà, en Peter la va abraçar fortament per darrere per protegir-la...

El Nick va repensar-se la situació. Tornaria a pujar al relleix, amb compte, es posaria d'esquena al sol, tornaria a cridar a la llibertat assolida i es deixaria caure.

Inspirà ben fort i decidit, però en obrir els ulls va veure davant seu l'immens oceà blau, i un parell d'ocells planant amb l'aire, i després batent les ales...Plens de vida i llibertat.

Novament baixà, però aquest cop es va tornar a tapar amb la tovallola i va tornar a l'habitació. Plorava en entrar-hi, però en un racó dels ulls, una espurna d'esperança s'albirava... Agafà el mòbil i marcà el número de la Kate, una bona companya de feina, separada feia poc, amb la qual tenia molt bona relació ... Qui sap, potser aquells ocells...

Després d'uns minuts d'incertesa, en Peter es va alçar lentament...

Pseudònim: joande